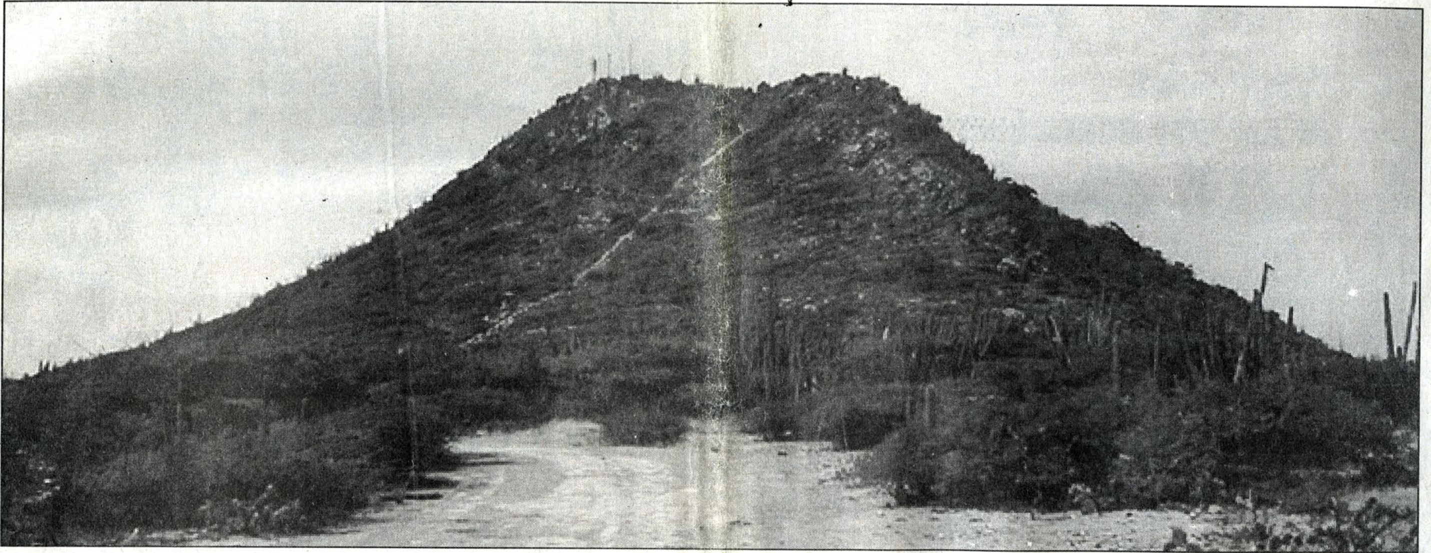
ARUBA ARIBA

Door Hans Hooiberg

Toen ik enkele jaren geleden in Nederland was, ontmoette ik daar een knappe jonge vrouw. Ze vertelde me dat een vriendin van haar als verpleegster op Curaçao werkte en dat ze plannen had om haar te gaan bezoeken. Ik stelde haar voor om dan ook naar Aruba te komen. Daar ging ze graag op in en een paar maanden later was het dan zo ver.

Ze wipte lenig uit het ranke vliegtuigje van Air Aruba en vloog me om de hals. Het was een prettig weerzien. Truus was een aantrekkelijke vrouw en ik was maar wat trots om haar overal te laten zien.

We reden samen Aruba rond. Alle mooie plekjes hebben we bezocht, van de natuurlijke bruggen bij Seroe Colorado tot de ruige noordkust, van de mysterieuze grotten te Quadarikiri tot de Franse Pas, van de machtige baai te Boca Prins tot aan Ayo. En natuurlijk nog veel meer. Als je eenmaal begint aan een rondrit over ons eiland, dan sta je er verbaasd over, hoeveel moois en interessants er is. Aruba is echt de moeite waard.

We brachten vanzelfsprekend ook de nodige tijd door op de stranden en Truus had al snel een prachtige bronzen kleur. Ze was er behoorlijk trots op.

BEKENDE GEZICHTEN

Op een avond nam ik haar mee naar de snackbar van Ome Jan te Kibaima. Ik kende Jan al jarenlang en ik legde daarom nogal vaak bij hem aan. Veel van mijn bekenden kwamen er ook regelmatig en ik wilde Truus aan hen voorstellen. We troffen het die avond: al mijn vrienden waren er. Janchi was er, maar zonder zijn Filomena, de oude Tio Toonchi, Pedro en Harry, en natuurlijk Ome Jan zelf. Truus viel van de ene verbazing in de andere. Ze zag zoveel bekende gezichten, ofschoon dit pas haar eerste bezoek was aan de snackbar. Ome Jan, dat weet iedereen, leek sprekend op de zanger Vader Abraham, Tio Toonchi met zijn witte baard heeft veel weg van de amerikaanse zanger Penny Rogers. Pedro, Janchi en Harry lijken op iedereen. Truus voelde zich dus dadelijk thuis. De heren waren trouwens allemaal buitengewoon hoffelijk tegen haar en ze was dus gevleid.

Toen de eerste kennismaking voorbij was, bestelden we een lekkere hap uit de keuken van Tante Bee en onder het genot van een drankje kwamen de tongen los. Ze vroegen hoe Truus Aruba vond, want we willen graag een goede indruk maken. Nou, Truus gaf ons precies wat we wilden horen. Ze had al erg genoten van ons mooie eiland, zei ze, en ze was erg onder de indruk van de prachtige rotsformaties, de zee en de grotten, de Hooiberg en de mondi, de stranden en de hartelijke mensen. Het deed ons veel plezier om deze mooie vrouw zo enthousiast over Dushi Aruba te horen spreken.

“Je boft dat Hans Hooiberg je heeft rondgeleid, Truus,” zei Tio Toonchi, “want die kent werkelijk alle mooie plekjes van Aruba.” “Nou, nou,” verweerde ik me, “Jij had haar nog veel meer kunnen laten zien, Tio Toonchi, want jij weet alles over ons eiland”. Tio Toonchi wilde net weer met een tegenwoord, een vleierij voor Hans komen, toen er een auto het erf van de snackbar opreed en een groep amerikaanse toeristen binnenkwam. We schoven allemaal wat op, zodat ze er ook bij konden zitten. Vol vuur begonnen ze de ondervraging. Wat vonden zij van Aruba? Truus had ons zo'n goed gedaan, dat we daar meer van wilden hebben.

Het viel bitter tegen. De amerikanen waren niet tevreden. Er was te weinig natuurschoon, vonden ze. Truus ging daar meteen vol energie tegen in. Ze begon met veel verve te vertellen hoe mooi het ruige Arubaanse landschap is, met de divi-divi en de kwihi, en de wayaca, bomen die tegen de klippen op groeien. Ze zong de lof van de boca's, van de zeedruif, de leguanen en hagedissen, van de rotsen van Ayo en de Seroe Cristal. Tio Toonchi zat met open mond naar haar te luisteren. Zo zou hij Aruba ook verdedigd hebben. Geweldig was die Truus !

NEGATIEF

Nu kun je negatief denkende mensen niet zo maar bekeren. Ook deze amerikaanse toeristen gaven zich niet gauw gewonnen. Aruba had geen geschiedenis, klaagden ze. Er wares geen historische plekjes. En weer bleek wat een goede leerling mijn Truus was. Ze beschreef in flamboyante kleuren de Commandeursbaai, de gebeurtenissen in de Franse Pas, de goudwasserijen bij Bushiribana en het Spaans Lagoen, en nog veel meer. Nu was het Janchi's beurt om verbaasd te zijn. “Hoe wist ze dit allemaal, Hans” fluisterde hij, “Ik dacht dat ze pas twee dagen hier is.” “Ze is een begenadigde leerlinge,” zei ik bescheiden.

ONBELEEFD

Ondertussen waren de amerikanen nog altijd niet overtuigd. Arubanen waren onbeleefde mensen, zeiden ze mokkend. Ze hadden aan een oude vrouw bij de afslag naar de Franse Pas gevraagd, waar de snackbar van Ome Jan was. Het mens had geen woord gezegd. Ze had zich, steunend op een knoestige stok, omgedraaid en was haar huisje binnengegaan. “Dat is mijn schoonmoeder,” lachte Harry ineens, “Die oude vrouw is zo doof als een steen. Die heeft helemaal niks gehoord!” Maar ook nu weer nam Truus het initiatief. Ze keek de amerikanen bestraffend aan en zei: “Maar arubanen zijn juist hele hartelijke mensen!” Ze wees onze kring rond en stal daarbij natuurlijk al onze harten. “Kijk Ome Jan eens,” zei Truus, “Hij behandelt zijn klanten vriendelijk, vlot en beleefd. Hij is een uitstekende gastheer. En dan heb je Tio Toonchi hier. Die weet letterlijk alles van Aruba. Je kunt hem vragen wat je wilt. Alle planten en dieren zijn vrienden van hem en hij is een eerste klas verteller. Hij heeft zoveel meegemaakt in zijn lange leven. En, hij is een echte heer!”

Het leek alsof een van de amerikanen wat wilde zeggen, maar Truus was niet te stuiten. “En kijk eens naar Harry en Pedro,” ging ze verder, “Heb je ooit kerels met zo'n brede glimlach gezien? Het zijn allebei schatten. En Janchi met zijn zin voor humor? En hier naast mij zit Hans Hooiberg, die zulke mooie verhalen over Aruba schrijft. Het zijn stuk voor stuk mensen met een hart van goud!” Spontaan sprong ze op en gaf al haar arubaanse vrienden een klinkende kus. Met hear kordate figuurtje en haar vrolijke blonde haar maakte ze zo'n amusante indruk, dat zelfs de amerikanen begonnen te lachen. De grootste kankeraar bestelde een rondje voor ons allemaal. “Met zo'n propagandiste komt Aruba er best,” vond hij.

VERDEDIGD

Tio Toonchi stemde meteen met hem in.

“Truus heeft Dushi Aruba goed verdedigd,” zei hij, “We hadden het zelf niet beter kunnen doen, Nu krijgt ze een zoen van mij.” “Krijgen wij niets?” riepen de twee amerikaanse dames.

“Dames,” zei Tio Toonchi, “Voor Aruba heb ik alles over.” Hij stapte van zijn kruk en zoende de dames op beide wangen.

Ik maakte van de algemene hilariteit gebruik om Truus te omhelzen, terwijl Ome Jan, zo leek het mij, enigszins afgunstig toekeek.

